

Prague Institute for Qualification Enhancement
with the support of
Ukrainian Association of Scientists of Economics
Pražský Institut zvyšování kvalifikace
при поддержке
Ukrainian Association of Scientists of Economics

**METHODOLOGY AND METHODS OF SCIENTIFIC
RESEARCH**

МЕТОДОЛОГИЯ И МЕТОДЫ НАУЧНЫХ ИССЛЕДОВАНИЙ

Proceedings
from the research and practical seminar
Материалы
научно-практического семинара

*April 27, 2016
Praha, Czech Republic*

2016

Савченко Василь Миколайович РЕЗЕРВУВАННЯ ТЕХНОЛОГІЧНИХ СИСТЕМ ЯК ОДИН ІЗ ШЛЯХІВ ОПТИМІЗАЦІЇ ВИРОЩУВАННЯ ПРОДУКЦІЇ ЗАХИЩЕНОГО ГРУНТУ	47
Свинаренко Вікторія Вікторівна МЕТОДИ ДОСЛІДЖЕНЬ ОРГАНІЗАЦІЙНО-ЕКОНОМІЧНИХ ВІДНОСИН ПІДПРИЄМСТВ АПК	48
Скорик Богдана Сергіївна ДІЯЛЬNІСNІЙ ПІДХІД У ТЕОРІЇ МЕНЕДЖМЕНТУ СОЦІОКУЛЬТУРНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ	49
Соболєва-Терещенко О.А. УПРАВЛІННЯ ЧАСОМ ЧЕРЕЗ СИСТЕМУ НАПРАВЛЕНІХ ДІЙ ДЛЯ КОЖНОГО КВАДРАНТУ С. КОВІ	51
Спивачук Валентина Александровна МЕТОДОЛОГИЧЕСКИЕ АСПЕКТЫ ИССЛЕДОВАНИЯ СЮЖЕТА И КОМПОЗИЦИИ В РАССКАЗАХ П. РОМАНОВА	52
Таран Тетяна Володимирівна ЩОДО ПИТАННЯ ОРГАНІЗАЦІЇ НАУКОВИХ ДОСЛІДЖЕНЬ У ВИЩИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДАХ	54
Терешкін Олег Георгійович АСПЕКТНИЙ ПІДХІД ДО ПІДВИЩЕННЯ ЯКОСТІ ПІДГОТОВКИ ФАХІВЦІВ ДЛЯ ІНДУСТРІЇ ГОСТИННОСТІ	55
Титарчук Ірина Миколаївна ІНВЕСТИЦІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ АГРАРНОГО СЕКТОРА ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ	57
Тригуб Ілона Іванівна ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ АСПЕКТИ ЕКСПЕРТИЗИ У ГАЛУЗІ ОСВІТИ	58
Черкасов Андрій Володимирович ПРОДУКТИВНА ЗАЙНЯТІСТЬ ТА СОЦІАЛЬНИЙ РОЗВИТОК УКРАЇНИ: СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ	60
Шевченко Інна Юріївна ДО ПИТАННЯ МЕТОДИЧНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СЕГМЕНТУВАННЯ РИНКУ ПРОДАЖУ АВТОМОБІЛІВ	61
Якубчак Ольга Миколаївна СИСТЕМНИЙ ПІДХІД ДО ІНТЕГРАЦІЇ ВИЩОЇ ОСВІТИ УКРАЇНИ У ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ОСВІТНІЙ ПРОСТІР	62
Кенджухов Олександр Володимирович ВИКОРИСТАННЯ МЕТОДОЛОГІЇ ЦІЛЬОВОГО ПІДХОДУ ДЛЯ ВИЗНАЧЕННЯ ВИМІРІВ ТА ПРИОРИТЕТІВ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ	64
Ковалчук Василь Іванович ТЕНДЕНЦІЇ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ЗАГALНООСВІТНІХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ В УКРАЇНІ	66

Баліцька Олеся Павлівна
к.фарм.н., доцент кафедри фармації Вінницького національного медичного університету ім. М.І. Пирогова, Україна

ПЕРЕВАГО-ЗВАЖЕНІ ІНСТРУМЕНТИ ДЛЯ ДІАГНОСТИКИ ОЦІНКИ ЯКОСТІ ЖИТТЯ ХВОРІХ НА АРТЕРІАЛЬНУ ГІПЕРТЕНЗІЮ

Гіпертонічна хвороба (ГХ) – основний фактор ризику ішемічної хвороби серця, інфаркту міокарда, мозкового інсульту, які в сукупності дають 88,6% загальної смертності від хвороб системи кровообігу [1, с.5-8]. Серед осіб з підвищеним артеріальним тиском смертність майже вдвічі вища [2, с.66-68]. При ефективному лікуванні можна уникнути третину смертей. Лікування артеріальної гіпертензії також характеризується одним з найкращих співвідношень витрат та ефективності [3, с.3-6]. Втім схеми лікування гіпертензії досі залишають багато більш плям щодо їх фармацеотичній ефективності. Ситуацію ускладнює відсутність переваго-зважувального інструменту (ПЗІ) оцінки якості життя (ЯЖ) для мешканців України, що базується на суспільній перспективі, що й обумовило мету роботи. Перш за все для оцінки фармацеотичній ефективності поширені схеми фармакотерапії (ФТ) стаціонарних випадків артеріальної гіпертензії (АГ) виникла потреба в отриманні незміщених оцінок ЯЖ хворих впродовж перебування в стаціонарі, для чого був розроблений ПЗІ.

На основі 100 пацієнтів, які лікувались з приводу гіпертонічної хвороби у кардіологічному відділенні Вінницької обласної клінічної лікарні протягом 2009-2011 років (1054 щоденних динамічних спостережень) науково обґрунтований та розроблений переваго-зважувальний інструмент оцінки якості життя хворих на гіпертонічну хворобу. Враховувались різні специфікація та апробувались різні оцінки параметрів моделі інструменту. Використані оцінки якості життя, отримані за методами шансів SG (Standard gamble technique) та VAS (Visual analogue scale) як залежну змінну і атрибути шкал опитувальника EuroQol як незалежні бінарні змінні[4, с.343-348]. Показано, що інструменти, які базуються на прямих GS та VASHRQL значеннях практично ідентичні за психометричними характеристиками.

В основу ПЗІ визначення ЯЖ хворих на АГ покладено опитувальник EuroQol. Він має 5 атрибутів, кожна з шкал має трикатегорії. Отже, загальна кількість станів здоров'я, що підлягають пріоритетації, складає $3 \times 3 \times 3 \times 3 \times 3 = 243$ стани. Беручи до уваги, що шкала ЯЖ має значення від 0% до 100%, ми можемо з точністю до 0,5% порівнювати ЯЖ різних станів здоров'я за EuroQol, що є достатнім для цілей дослідження [5, с.90-98]. Самі шкали (мобільності, самообслуговування, здатності до звичайних видів діяльності, болі, тривожності/депресії) якнайкраще охоплюють переживання і обмеження хворих на АГ.

Співставлення моделей з одним та двома фіксованими ефектами проводилось для різних методик прямого визначення ЯЖ, а саме за методами шансів (Standart gamble technique - SG) та візуальної аналогової шкали (The visual analogue scale - VAS).

менеджмент розвивався протягом століть у межах теорії та практики управління, перш ніж перетворився у відносно самостійну галузь знання, однак менеджмент у вітчизняній науці поки що залишається складником теорії управління. У таких умовах є актуальною розробка теоретичного підґрунтя менеджменту соціокультурної діяльності.

Для розуміння менеджменту як організованого процесу розглянемо менеджмент соціокультурної діяльності з позиції діяльнісного підходу. Діяльнісний підхід – це методологічний інструмент, в основі якого міститься категорія предметної діяльності людини (групи людей, соціуму в цілому). Діяльність – форма активності, що характеризує здатність людини чи пов'язаних з нею систем бути причиною змін у бутті. Діяльність людини може розглядатися в загальному значенні цього слова – як динамічна система її взаємодії із зовнішнім середовищем, а також у вузькому, конкретному – як специфічна професійна, наукова, навчальна тощо форма активності людини, у якій вона досягає свідомо поставлених цілей, що формуються внаслідок виникнення певних потреб [2]. У процесі діяльності людина постає суб'єктом діяльності, а її дії спрямовані на зміну буття. Будь-яка діяльність здійснюється завдяки певній сукупності взаємопов'язаних дій – одиниць діяльності, що не поділяються на простіші, внаслідок чого досягається конкретна мета діяльності. Таким чином, діяльнісний підхід обов'язково передбачає визначення мети, засобів, процесу і результату дій менеджера соціокультурної діяльності.

Мета діяльності зумовлена певною потребою, задоволення якої потребує системи дій. Завдання діяльності – це потреба, яка виникає за певних умов і може бути реалізованаю завдяки структурі діяльності, до якої належать [1]: предмет діяльності – елементи навколошнього середовища, які має суб'єкт до початку своєї діяльності і які підлягають трансформації в продукт діяльності; засіб діяльності – об'єкт, що опосередковує вплив суб'єкта на предмет діяльності (те, що зазвичай називають «знаряддям праці») і стимули, які використовуються в певному виді діяльності; процедури діяльності – це технологія (спосіб, метод) одержання бажаного продукту; умови діяльності – характеристика оточення суб'єкта в процесі діяльності, соціальні умови, просторові та часові чинники тощо; продукт діяльності – те, що є результатом трансформації предмета в процесі діяльності. Отже, в соціокультурному менеджменті діяльнісний підхід акцентує увагу на чіткій і логічній послідовності дій для здійснення стратегічного управління соціокультурною ситуацією, тому менеджмент соціокультурної діяльності посидає своє особливе місце в системі управлінської науки та потребує детальної розробки теоретичного підґрунтя для виокремлення в рівноправне наукове знання.

Список використаних джерел

1. Ерасов Б. Социальная культурология/ Б. Ерасов. – М.: Гардарики, 1996. – 410 с.
2. Жарков А. Технология культурно-досуговой деятельности / А. Жарков. – М.: ТРК-СВЕТ, 1998. – 296 с.

3. Кравченко Л. М. Неперервна педагогічна підготовка менеджера і освітнього лідера / Л. М. Кравченко // Навчально-методичний посібник. – Полтава: Техсервіс, 2007. – 496 с.

Соболєва-Терещенко О.А.,
к.е.н, ст. викл. Київського університету ім. Бориса Грінченка, Україна

УПРАВЛІННЯ ЧАСОМ ЧЕРЗ СИСТЕМУ НАПРАВЛЕНИХ ДІЙ ДЛЯ КОЖНОГО КВАДРАНТУ С. КОВІ

Сучасний ритм життя та нездатність ефективно використовувати свій час є основною причиною невиконаних справ, стресових ситуацій та втрачених можливостей. Тому тема тайм-менеджменту є актуальну в сучасних умовах управління часом, як в особистому житті, так і на роботі.

Дослідженнями в галузі тайм-менеджменту займається достатньо науковців та практиків, серед яких: «Результативный тайм-менеджмент» Б. Трейси [1, 28-65], «Жёсткий тайм-менеджмент: возьмите свою жизнь под контроль». Д. Кеннеди [2, 52-134], «Тайм-драйв. Как успевать жить и работать» Г. Архангельский [3, 118-252], «Экстремальный тайм-менеджмент» Н. Мрочковский, А. Толкачев [4, 81-159].

Дослідження методик та технік різних авторів з тайм менеджменту дозволило нам систематизувати перелік ефективних дій для кожного квадранту С. Кові.

Для завдань першого квадранту С. Кові, що є важливими та терміновими, доцільно застосовувати такі дії, як самостійне виконання завдань або використання командної роботи фахівців, які працюватимуть разом та на чолі з Вами.

При виконанні важливих, але не термінових завдань другого квадранту С. Кові, ефективним буде застосування техніки розподілу великого завдання на декілька простих або розподіл роботи серед декількох працівників за умови постійного особистого контролю виконання робіт та завершальної особистої консолідації всього завдання.

Завдання третього квадранту С. Кові, що є терміновими, але не важливими, доцільно застосовувати делегування їх іншим виконавцям або передачу їх в інший підрозділ, що ініціював це термінове завдання.

Від завдань, що було віднесено до четвертого квадранту, як не важливі та не термінові, треба зовсім відмовитись або виконувати лише тоді, коли є багато вільного часу. Зазвичай це приємні завдання, але вони зовсім не обов'язкові та часто виступають пожирачами часу. Такі завдання слід відкладати як довідкову інформацію, позбавлятися, відносити до переліку справ - «коли-небудь».

Отже, можемо зробити наступні висновки:

- Уміння розставляти пріоритети дозволяє не тільки грамотно економити час, але й дозволяє виконати всі заплановані завдання.
- Методи визначення першорядних завдань та алгоритм дій для кожної групи завдань допомагають зрозуміти сенс виконуемої

роботи, дають змогу привести справи в порядок і знайти успіх у багатьох сферах діяльності.

- Система направлених дій для кожного квадранту С. Кові дозволяє впровадити ефективний підхід до визначення пріоритетів та застосування ресурсу часу на виконання найбільш важливих завдань, що є безперечною перевагою в умовах сьогодення.

Список використаних джерел

1. Трейси Б.- Результативный тайм-менеджмент: эффективная методика управления собственным временем / Брайан Трейси // [пер. с англ. А. Евтеева]. — М. : Смарт Бук, 2007. — 79 с.
2. Кеннеди Д. Жёсткий тайм-менеджмент: возьмите свою жизнь под контроль. / Дэн С. Кеннеди // Management for Entrepreneurs. – 2015. – 200 с.
3. Архангельский Г.-Тайм-драйв. Как успевать жить и работать. / А Глеб Архангельский // Манн, Иванов и Фербер. - 2014.- С. 118-252
4. Экстремальный тайм-менеджмент. / Н. Мрочковский, А. Толкачев. — М.: Альпина Паблишер, 2012. — 214 с.

Спивачук Валентина Александровна
к.филол.н., старший преподаватель Хмельницкого национального
университета, Украина

МЕТОДОЛОГИЧЕСКИЕ АСПЕКТЫ ИССЛЕДОВАНИЯ СЮЖЕТА И КОМПОЗИЦИИ В РАССКАЗАХ П. РОМАНОВА

Жанр рассказа и особенности его поэтики привлекали внимание на протяжении нескольких веков. Много ценного внесли в изучение этих вопросов В. Виноградов, В. Гречнёв, Л. Ершов, А. Есин, И. Утехин, В. Шкловский, Б. Эйхенбаум и др. В отмеченных работах освещались проблемы жанра рассказа и общие возможности малой формы, особенности создания типического характера, вопросы мастерства писателя, проблемы сюжетной и композиционной организации произведений "малого жанра".

Начало классическому рассказу было положено в XIX веке знаменитыми "Повестями Белкина" А. Пушкина, "Петербургскими повестями" и "Вечерами на хуторе близ Диканьки" Н. Гоголя, "Народными рассказами" М. Вовчок.

Хотя в период утверждения и развития реализма рассказ претерпел значительную эволюцию, вбирая в себя черты поэтики других эпических жанров, и он также оказывал на них влияние. Ещё более значительное усложнение художественной структуры рассказа происходит в конце XIX — начале XX века. Расцвет рассказа в этот период связан с изменением общественных настроений и эстетических вкусов, а также социальной и

духовной атмосферы в России (крах народничества, крушение веры в народнические идеалы).

В целом, русский рассказ начала XX века представляет собой явление сложное, многогранное как по своим содержательным, так и по формальным признакам. Попытка выделения определённых устойчивых, доминантных черт его содержания и художественной формы ставит перед необходимостью установления основных типов малого эпического жанра в русской литературе этого периода. При этом речь идёт не о статичных, замкнуто-изолированных компонентах жанра, а о рассказе как подвижной историко-функциональной системе.

Длительный период в обращении к "малой" прозы П. Романова преобладала методология биографического и проблемного тематического рассмотрения. Современные подходы тяготеют к применению структурного, герменевтического, феноменологического методов анализа. Для эффективного изучения рассказов П. Романова стоит также учитывать достижения науки рассказа. С указанных позиций малые жанры целесообразно воспринимать как таковые, приобретающим особое развитие и актуальность на рубеже эпох. Рассказы и новеллы отзываются на активные трансформации во всех сферах социальной жизни, призванные пересматривать сложившиеся представления о мире. Поэтому анализ преобразований и познания нового происходит, прежде всего, через эти жанры. При таком подходе рассмотрение рассказов П. Романова позволяет уточнить существенные моменты в общей эволюции жанра и в закономерном развитии русской литературы конца 19-го — начала 20-го века.

Многоаспектное изучение рассказа закономерно подводит к исследованию проблем поэтики, поскольку черты жанра проявляются не только в содержании, но в структурно-стилевой специфике. При комплексном понимании предмета поэтики в круг основных явлений, изучаемых ею, входят, прежде всего, средства и приемы организации художественного произведения. Среди таковых заметную функциональную роль играет своеобразие сюжетно-композиционной организации рассказа. Изучение этого жанра в свете взаимодействия сюжетных и композиционных особенностей имеет непреходящее актуальное значение.

Рассмотрение поэтики жанра рассказа невозможно без анализа её основных составляющих: сюжета и композиции. Конкретизация многочисленных вариантов определения понятий "сюжет" и "композиция" должна способствовать успешному рассмотрению рассказов П. Романова в заданном аспекте исследования. Детализация, конкретизация отдельных теоретико-литературоведческих категорий, касающихся особенностей соотношения сюжета и композиции, будет представлена в последующих разделах.

Подводя итоги сказанному, необходимо подчеркнуть, что в русской литературе признание рассказа в качестве самостоятельного жанра состоялось во второй половине 1840-х годов. Содержание понятия "рассказ" в течение первой половины XIX века неоднократно изменялось, а жанровое образование, близкое по современным понятиям к рассказу,